

30ste zondag door jaar B

Mc. 10, 46-52

Blinde vlekken, broeders en zusters in Christus, dingen die we niet kunnen of willen zien, hebben we allemaal wel. Vaak moeten we er door anderen op gewezen worden en zelfs dan zien we ze nog niet altijd meteen. Vaak gaat er een lang leerproces aan vooraf voordat we, meestal met hulp van anderen, inzien dat we wel eens wat aardiger tegen die of die mogen zijn, inzien dat we niet zulke hoge eisen moeten stellen aan anderen of aan onszelf, inzien dat er mensen zijn die ons willen helpen als dat nodig is, inzien dat we niet altijd onafhankelijk kunnen zijn.

Meestal valt er met die blinde vlekken, als ze niet te erg zijn, nog wel te leven. Erger wordt het wanneer we blind worden voor de zin van het leven zelf. Als we het hele leven niet meer zien zitten. Het lijkt me verschrikkelijk als iemand geen zin meer heeft in het leven, vooral als er geen duidelijk aanwijsbare redenen voor lijken te zijn. Want dan wordt hulp bieden wel heel moeilijk.

De blinde Bartimeüs zou misschien model kunnen staan voor zo iemand. Hij is blind en loopt doelloos rond, zonder enig uitzicht. Zijn naam betekent: Zoon van Timeüs, d.w.z. zoon van een figuur uit de Griekse filosofie. Iemand die dus wel nadenkt, maar in die filosofie de zin van het leven niet kan ontdekken.

Veel hedendaagse mensen hebben dezelfde ervaring met het moderne rationalistische denken. Het is geen verkeerd denken, het is niet fout, ja het is zelfs noodzakelijk, maar het is niet genoeg. Want het brengt geen zin, geen kleur aan het leven.

Op een gegeven moment merkt Bartimeüs door de menigte mensen dat er iemand bijzonders aankomt, Jezus van Nazareth. Hij heeft van Hem gehoord dat Hij toch wel heel bijzonder is en hij klampt zich aan Hem vast als aan een laatste strohalm. Hij noemt Hem Zoon van David. Een titel die de joden gebruikten voor hun verwachte Messias waarop ze hopen. Een zoon van Griekse filosofie zoekt steun bij de Zoon van Israël. Hij hoopt bij Hem de zin van zijn leven opnieuw te ontdekken en zegt: Heb medelijden met mij. En als Jezus dan vraagt wat hij wil, vraagt de blinde bedelaar geen aalmoes of een andere materiële ondersteuning. Nee, hij vraagt om weer te kunnen zien. Om de zin van zijn leven weer te ontdekken. Om niet meer doelloos rond te dolen.

En wat doet Jezus? Niets. Hij doet geen speeksel op zijn ogen om hem weer te laten zien of iets dergelijks. Hij verricht geen wonder. Het is hier dus geen genezingsverhaal in de eerste plaats. Nee, Jezus hoeft niets meer te doen. Bartimeüs heeft zelf al genoeg gedaan, namelijk hopen en geloven dat Jezus hem op weg kan helpen. Dat geloof, aldus Jezus, is voldoende. Vervolgens sluit

Bartimeüs zich bij Jezus aan. Hij heeft zijn weg gevonden, de zin van zijn leven. En ook al is die weg misschien niet gemakkelijk, ja al kan die weg misschien naar het kruis voeren: het is een weg. Bartimeüs doolt niet langer blind en doelloos rond.

Misschien kan dit ons tot troost zijn, als we door zware tegenslagen getroffen worden, of als we de zin van alles even kwijt geraakt zijn. Er is een weg. De weg van de medemenselijkheid, de weg van vertrouwen in elkaar, van hoop op elkaar, van geloof in elkaar. Het is de weg die Jezus Christus gegaan is. De weg die ons doet zien! Amen.

Jan van de Laar, pastor